

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobců **a) M. K.** a **b) Z. C.**, zastoupených Mgr. Markem Nespalou, advokátem se sídlem Vyšehradská 21, 128 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje – odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 602 00 Brno, proti rozhodnutí Okresního úřadu Blansko – referátu regionálního rozvoje ze dne 2. 9. 2002, č. j. RRR/542/02-Ba, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 3. 2007, č. j. 31 Ca 93/2006 - 39,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 3. 2007, č. j. 31 Ca 93/2006 - 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 4. 2002 nařídil žalobcům Obecní úřad Jedovnice jako stavební úřad v řízení podle § 88 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řízení (stavební zákon), aby odstranili v rozhodnutí konkrétně uvedené změny stavby označené jako malá farma „N. J.“, umístěné na pozemku č. 491/1 a 496/1 v k. ú. B. u K., které provedli v rozporu se stavebním povolením vydaným dne 10. 8. 2000; stanovil také podmínky, které při odstranění stavby musí být dodrženy. Současně tímto rozhodnutím dodatečně povolil další již provedené změny stavby.

K odvolání žalobců změnil Okresní úřad Blansko jako právní předchůdce žalovaného rozhodnutím ze dne 2. 9. 2002 napadené rozhodnutí tak, že jednu z podmínek (č. 2) vypustil. V odůvodnění rozhodnutí zejména uvedl, že změny stavby provedené v rozporu se stavebním povolením nebyly nepodstatného charakteru, a nebylo je tak možno projednat až v kolaudačním řízení. Stavební úřad mohl dodatečně povolit změny stavby pouze se souhlasem orgánů ochrany přírody, který v této věci nebyl dán; jelikož posouzení vlivu stavby na krajinný ráz je zcela v kompetenci těchto orgánů, stavební úřad nebyl oprávněn správnost jejich posouzení přezkoumávat. Je na stavebníkovi, aby v řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona prokázal, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, kterým byl v tomto případě soulad se zájmy chráněnými zvláštními předpisy. Žalobci tuto podmínku nesplnili, o čemž svědčí nesouhlasné stanovisko Správy chráněné

krajinné oblasti Moravský Kras (dále jen „Správa CHKO“), kterým byl stavební úřad při svém rozhodování vázán.

Žalobu, kterou žalobci napadli toto rozhodnutí, zamítl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 10. 2004. Ke kasační stížnosti žalobců však byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2006. V něm zdejší soud krajskému soudu vytkl, že se opomněl zabývat doplněním žaloby ze dne 2. 11. 2002, v němž žalobci vznášeli námitky proti podkladovému rozhodnutí – rozhodnutí Správy CHKO ze dne 13. 8. 2001 ve spojení s rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 4. 1. 2002.

V novém řízení krajský soud žalobu opět zamítl, a to rozsudkem ze dne 19. 3. 2007. Zdůraznil, že nemovitost žalobců se nachází na území chráněné krajinné oblasti, a proto bylo vydání rozhodnutí o umístění, povolení či změně v užívání stavby v případě žalobců vázáno na souhlas Správy CHKO (srov. § 44 odst. 1 zákona ČNR č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny). Tento režim se podle krajského soudu vztahuje i na řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, jehož výsledkem je – v případě, že stavebník prokáže soulad stavby s veřejným zájmem – faktické povolení (resp. dodatečné povolení) stavby ve smyslu citovaného ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný i správní orgán postupovali správně, pokud odmítli polemizovat s obsahem rozhodnutí orgánů ochrany přírody: k tomu nemají kompetenci, a stavební zákon (§ 126 odst. 1) je navíc v takovém případě zavazuje rozhodovat jen v dohodě, popřípadě se souhlasem Správy CHKO jako dotčeného orgánu státní správy. Rozhodnutí stavebního úřadu není ani nepřezkoumatelné z toho důvodu, že pouze doslovně cituje stanovisko Správy CHKO: stavební úřad totiž není oprávněn posuzovat soulad stavby s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny, a jakékoli jeho vlastní úvahy na toto téma by proto byly zcela nepřijatelné. Skutečnost, zda může dojít k nežádoucímu zásahu do krajinného rázu, mohl žalovaný spolehlivě zjistit pouze z rozhodnutí kompetentního orgánu ochrany přírody, který je k takovému posouzení povolán ustanovením § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný správně vycházel ze stanoviska kompetentního orgánu, které zhodnotil v souladu s požadavky stavebního zákona i správního řádu, a soud v jeho postupu neshledal žádný rozpor se zákonem; stejně tak postupoval správně i orgán ochrany přírody. Jelikož žalobci nezískali souhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody, a neprokázali tak soulad stavby s veřejným zájmem, nemohl stavební úřad vyhovět jejich žádosti o dodatečné povolení stavby v celém jejím rozsahu. Žalovanému nelze vytýkat ani to, že nepřihlédl k posudku předloženému žalobci, který nemůže negovat obsah pravomocného rozhodnutí správního orgánu (zde Správy CHKO). Pro úplnost se krajský soud zmínil o nové úpravě stavebního řízení, podle níž nadále v podobných případech nebudou vydávány samostatné správní akty, ale závazná stanoviska [§ 4 odst. 2 písm. a) nového stavebního zákona, § 149 správního řádu].

Žalobci napadli rozsudek kasační stížností, v níž namítli nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], vady správního řízení [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a nesprávné posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Úvodem připomněli žalobní body vztahující se k podkladovým rozhodnutím, které v předchozím řízení před krajským soudem zůstaly nepřezkoumány, což mělo být v novém řízení napraveno. Sám krajský soud označil podkladová rozhodnutí za klíčová; byl proto, a to i na základě závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, povinen přezkoumat výše zmíněné žalobní body týkající se těchto rozhodnutí. Ani v novém rozsudku to však neučinil. Zákonost podkladových rozhodnutí dovozoval krajský soud výlučně z toho, že jedině orgány ochrany přírody jsou v případě žalobců

kompetentní k posuzování souladu stavby s veřejným zájmem; samotná kompetence však bez dalšího nečiní rozhodnutí zákonným. Citaci rozsáhlých pasáží textu zákona či podkladových rozhodnutí přitom nelze považovat za konkrétní rozhodnutí o konkrétních žalobních bodech, a rozsudek krajského soudu je tak nepřezkoumatelný. Krajský soud navíc tímto postupem nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu.

Krajský soud se zabýval pouze jediným z žalobních bodů obsažených v doplnění žaloby, a sice otázkou aplikovatelnosti či neaplikovatelnosti § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny v řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Soud dovodil, že při splnění všech zákonných předpokladů je toto řízení završeno vydáním rozhodnutí, kterým je fakticky povolována stavba, jak to má na mysli § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Soud však podle žalobců pominul, že v jejich případě se jedná o změnu stavby před jejím dokončením, a text § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona tedy musí být vykládán za použití § 68 odst. 2 stavebního zákona, který upravuje obsahové požadavky stavebního povolení změny stavby před jejím dokončením. Podle tohoto ustanovení projedná stavební úřad toto povolení v rozsahu, v jakém se změna dotýká práv, právem chráněných zájmů nebo povinností účastníků stavebního řízení, jakož i zájmů chráněných dotčenými orgány státní správy. Na řízení o změně stavby se pak přiměřeně vztahují ustanovení o stavebním řízení. Výsledkem řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona by tak nebylo povolení stavby, ale povolení změny stavby před jejím dokončením. Krajský soud tak při interpretaci stavebního zákona zaměnil institut stavebního povolení za normu obsaženou v § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody v případě povolení stavby. Výčet rozhodnutí, která podle citovaného § 44 odst. 1, v rozhodném znění, nelze vydat bez souhlasu orgánu ochrany přírody, je přitom taxativní (rozhodnutí o umístění stavby, povolení stavby a změně účelu užívání stavby). Protože stanovisko orgánu ochrany přírody bylo již vydáno pro dřívější rozhodnutí o umístění stavby a o povolení stavby, nemohlo být rozhodnutí, kterým orgány ochrany přírody vyjádřily nesouhlas se změnou stavby před dokončením, rozhodnutím ve smyslu § 44 odst. 1.

Pokud by přesto byl právní názor krajského soudu na aplikaci § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny správný, je zcela evidentní význam soudem neřešených žalobních bodů. Žalobci též zdůraznili nutnost ústavně konformního výkladu a poukázali na novelizované znění zákona o ochraně přírody a krajiny, který již nyní nevyžaduje závazné stanovisko orgánu ochrany přírody podle § 44 odst. 1 v případě staveb umístěných v zastavěném území obce. S účinností od 1. 1. 2007 je stavební činnost v takovém území za určitých podmínek vyloučena též z posuzování krajinného rázu podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny. I když tato pravidla nebyla účinná v době rozhodování orgánů ochrany přírody, měla by být i tehdejší zákonná pravidla vykládána v tomto následně upřesněném smyslu, neboť ani v rozhodné době nebylo účelem zákona o ochraně přírody a krajiny libovolně zasahovat do konkrétního tvaru staveb na zastavěném území obcí. Smysl posuzování krajinného rázu byl i v té době v posuzování zásahů v rámci větších územních celků.

Žalobci proto navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krom toho navrhli, aby byl jejich kasační stížnosti přiznán odkladný účinek; tomuto návrhu Nejvyšší správní soud vyhověl usnesením ze dne 22. 8. 2007.

Kasační stížnost je důvodná.

Kasační námitky žalobců lze rozdělit na dvě části. V části, která se týká správnosti či nesprávnosti postupu podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, žalobci připouštějí, že krajský soud se jejich žalobní námitkou zabýval, ovšem podle jejich názoru o ní usoudil nesprávně. V druhé části kasační stížnosti pak žalobci tvrdí, že se soud vůbec nezabýval jejich námitkami proti podkladovým rozhodnutím, ačkoli byl povinen tak učinit, pokud shledal, že postup podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se v jejich věci měl uplatnit. Nejvyšší správní soud se proto bude nejprve věnovat námitce nesprávného posouzení právní otázky, podle níž nemělo být v dané věci vůbec vyžadováno stanovisko orgánu ochrany přírody. Teprve po vyřešení této sporné otázky pak bude vhodné zkoumat zbývající kasační námitky: otázky v nich řešené by totiž v této fázi řízení pozbývaly smyslu, pokud by zdejší soud dospěl k závěru, že postup podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny vůbec nebyl na místě.

Žalobci nesouhlasí se závěrem krajského soudu, podle něž úspěšná žádost o dodatečné povolení stavby podaná v řízení o odstranění stavby [§ 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona] vede k faktickému povolení stavby; upozorňují přitom na to, že výčet případů, v nichž je rozhodování stavebního úřadu podmíněno souhlasem orgánu ochrany přírody, je výčtem taxativním a dodatečné povolení stavby zde není zahrnuto [§ 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny]. Domnívají se dále, že v jejich případě mělo být použito ustanovení § 68 odst. 2 stavebního zákona o změně stavby před dokončením. Žádné z těchto námitek však nelze přisvědčit. Možnost dosáhnout dodatečného povolení již provedené stavby, případně stavebních úprav, které stavebník uskutečnil bez povolení, je dobrodíním, které stavební zákon poskytuje stavebníkovi i přesto, že porušil zde stanovená pravidla. Povolení vydané v řízení o odstranění stavby označuje zákon jako „*dodatečné povolení*“, a odlišuje je tak od povolení „*řádného*“, o něž stavebník požádal před započítím stavebních prací. I dodatečné povolení ale zůstává povolením, i když je vydáno až po provedení stavby, a ustanovení § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, které hovoří o „*povolení stavby*“, se tak vztahuje i na ně.

Není správná domněnka žalobců, podle níž jsou „*stavební povolení*“ a „*povolení stavby*“ dvěma odlišnými pojmy, které krajský soud „*zaměnil*“: naopak se jedná o synonyma. „*Stavební povolení*“ je pojmem „*základním*“, jak o tom svědčí i zákonná rubrika § 66 stavebního zákona; pojem „*povolení stavby*“ s tímž významem pak stavební zákon používá z důvodů gramatických a pro zjednodušení jazykového vyjádření právní normy (srov. § 58 odst. 5 stavebního zákona – „*Žádá-li stavebník o povolení stavby, která...*“; samotný § 58 je přitom nadepsán „*Žádost o stavební povolení*“). Podobně je tomu i u § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Formulace „*rozhodnutí o umístění, povolení či změně v užívání stavby...*“ je jen jazykově úspornějším vyjádřením toho, že se dané pravidlo týká rozhodnutí o umístění stavby, stavebního povolení, rozhodnutí o změně v užívání stavby atd.

Nelze přehlížet ani těsné sepětí institutu stavebního povolení a institutu dodatečného povolení stavby. K žádosti o dodatečné povolení stavby musí stavebník předložit doklady v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, a taková úprava je pochopitelná: od toho, který započal stavební práce bez příslušného povolení, není možno žádat méně než od toho, který před započítím stavebních prací požádal o svolení státní moc, jak mu to zákon ukládá. Obě rozhodnutí pak mají stejné právní účinky: dodatečným povolením stavby je stavebníkovo někdejší nezákonné jednání zhojeno (otázku odpovědnosti za správní delikt tu lze ponechat stranou) a stavba, která byla dodatečně povolena, se nadále považuje za stavbu postavenou v souladu se zákonem.

Konečně je nutno uvést, že ačkoli výčet v § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je výčtem taxativním, nelze jej vykládat natolik úzce, aby to vyloučilo jeho aplikaci v případech, kdy je jí nejvíce třeba – tedy tam, kde stavebník při své činnosti porušil zákon. V interpretaci žalobců nelze do pojmu „povolení stavby“ zahrnovat institut dodatečného povolení stavby právě proto, že jde o povolení dodatečné, a nikoli „prosté“; pokud tedy podle žalobců vyslovil orgán ochrany přírody souhlas již s řádným povolením stavby, nemá už nijak vstupovat do řízení o dodatečném povolení stavby. Takovou argumentaci však nelze přijmout, neboť by se jí popíral samotný smysl posuzování krajinného rázu ve stavebním řízení a stavebníci by se tím podněcovali k obcházení zákona. Stačilo by totiž v žádosti o stavební povolení předložit projektovou dokumentaci v takové podobě, aby s ní orgán ochrany přírody vyslovil souhlas (aniž by ovšem stavebník hodlal projekt v této podobě naplnit), a poté se odchýlit od projektu a v řízení o odstranění stavby požádat o její dodatečné povolení – již bez rizika, že by do věci zasahoval orgán ochrany přírody. Tento výklad je nežádoucí, protože vytváří výhodnější situaci či mírnější podmínky pro ty stavebníky, kteří od počátku nepostupovali v souladu se zákonem a teprve následně se rozhodli své nezákonné počínání zhojit. Zdejší soud nesouhlasí se žalobci v tom, že by konkrétní tvar jednotlivé stavby, od jejíž projektové dokumentace se stavebník v průběhu stavebních prací odchýlil, nemohl být zásahem do krajinného rázu; tato otázka však není předmětem tohoto řízení.

Je třeba upozornit též na to, že žalobci směšují institut dodatečného povolení stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona s institutem změny stavby před jejím dokončením podle § 68 tohoto zákona. Změna stavby před jejím dokončením přichází v úvahu tehdy, pokud se stavebník pro změnu rozhodne, a předtím, než ji uskuteční, požádá příslušný stavební úřad o přivolení k této změně a vyčká přivolujícího rozhodnutí. To však nebyl případ žalobců. Změny, s nimiž orgán ochrany přírody nevypravil souhlas a u nichž poté stavební úřad nařídil odstranění, provedli žalobci ještě předtím, než bylo o jejich žádosti o změnu stavby před dokončením rozhodnuto. Výklad ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona za použití § 68 tohoto zákona, jehož se žalobce domáhá, je tedy nemožný, protože každé z těchto ustanovení se vztahuje na jinou situaci. Stavební úřad tak postupoval správně, aplikoval-li výlučně § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a krajský soud nepochybil, neměl-li proti tomuto postupu výhrady.

V části, v níž krajský soud posuzoval postup podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, je tedy jeho rozsudek v pořádku; to už však nelze říci o té části rozsudku, v níž se měl soud vypořádat s žalobními námitkami směřujícími proti podkladovým rozhodnutím, jak mu to ve svém předchozím rozsudku uložil Nejvyšší správní soud. Jak bylo v tomto rozsudku zdůrazněno, Nejvyšší správní soud, který dokončoval řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánu ochrany přírody v režimu § 132 s. ř. s., již dříve tuto žalobu odmítl, neboť rozhodnutí orgánu ochrany přírody považoval za rozhodnutí podkladové. Krajský soud byl proto povinen v dalším řízení přezkoumat toto podkladové rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s.; této své povinnosti však nedostál. Žalobci v žalobě vznesli četné konkrétní výtky proti postupu a závěrům orgánů ochrany přírody. Orgány ochrany přírody podle nich neodůvodnily, proč je změna sklonu střechy nad částí stavby do tvaru pultového v rozporu se zákonem o ochraně přírody a krajiny, pokud tvar sedlové a pultové střechy nebyl podle jejich předchozích rozhodnutí v rozporu se zákonem. Nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, protože se správní orgány nevypořádaly s posudkem odborné instituce. Orgány ochrany přírody nebyly dále oprávněny posuzovat konkrétní tvar stavby v zastavěném území obce: to přísluší pouze stavebnímu úřadu. Nesouhlas orgánů ochrany přírody se změnou části zastřešení nevyplýval podle žalobců z rozporu této změny

části stavby se zákonem, nýbrž měl sankční charakter. Konečně žalovaný i stavební úřad nesprávně posoudili rozhodnutí orgánů ochrany přírody jako rozhodnutí vydané dle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny: toto rozhodnutí totiž bylo vydáno již k řádnému povolení stavby, přičemž v nyní projednávaném případě se jednalo o změnu stavby před jejím dokončením, na niž se režim ustanovení § 44 nevztahuje.

Krajský soud se vypořádal jen s posledně zmíněnou námitkou, a udělal to správně; ostatní námitky ovšem ponechal nepřezkoumány. Jak žalobci přiléhavě poznamenávají, pouhá kompetence k vydání rozhodnutí ještě nečiní jakékoli rozhodnutí správního orgánu zákonným. Krajský soud se však omezil pouze na zkoumání kompetence orgánů ochrany přírody; jelikož ji v daném případě shledal (viz jeho výklad k § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny), dovedl z toho, že rozhodnutí takových orgánů nelze nic vytknout. Tato úvaha je ale zjevně logicky vadná a jsou zcela oprávněné kasační námitky žalobců, na jejichž detailně strukturovaný nesouhlas s podkladovými rozhodnutími reagoval krajský soud toliko sdělením, že orgány ochrany přírody měly právo se k jejich věci vyjádřit. Krajský soud při výkladu vztahu podkladového rozhodnutí a rozhodnutí finálního dospěl k závěru, že stavební úřad se nemohl od náhledu orgánu ochrany přírody odchýlit, protože posuzování souladu stavby s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny je výlučně věcí orgánu ochrany přírody, a stavební úřad do něj nemůže zasahovat. S tím lze souhlasit; není ale jasné, proč krajský soud postupoval tak, jako by zákonnost podkladového rozhodnutí nemohl hodnotit ani on sám. Smyslem § 75 odst. 2 s. ř. s. je právě to, aby soud mohl posuzovat nejen zákonnost rozhodnutí finálního, ale i případných rozhodnutí podkladových (k procesnímu postupu správního soudu v takovém případě srov. č. 1324/2007 Sb. NSS). Správní soud se přitom nemůže omezit na konstatování, že autor finálního rozhodnutí byl podkladovým rozhodnutím vázán, a proto je podkladové rozhodnutí zákonné. To, že stavební úřad nepochybil, pokud své rozhodnutí založil na nesouhlasném podkladovém rozhodnutí orgánu ochrany přírody, svědčí jen o tom, že dodržel řádný procesní postup, nikoli o zákonnosti podkladového rozhodnutí. Povinnost přezkoumat vedle finálního rozhodnutí i rozhodnutí podkladové má správní soud tím spíše, že samotný správní orgán, který vydal finální rozhodnutí, takovou možnost nemá (s výjimkou postupu podle § 136 stavebního zákona). Tato povinnost byla krajskému soudu uložena již v předchozím rozsudku zdejšího soudu; pokud ji krajský soud nesplnil, nerespektoval tím závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, a již jen z toho důvodu musí být jeho rozsudek zrušen. Kromě toho vede zdejší soud ke zrušení napadeného rozsudku i jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, která pramení z toho, že krajský soud opětovně pominul žalobní námitky vznesené v doplnění žaloby ze dne 2. 11. 2002 a zamítl žalobu, aniž tyto námitky vyvrátil a vysvětlil, proč je považuje za nedůvodné.

Jelikož žalobci se svou kasační stížností úspěšili, zrušil Nejvyšší správní soud napadený rozsudek a vrátil věc Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení, v němž bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí o věci rozhodne Krajský soud v Brně i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu